

7. Lietuvos Argonautai, arba 7-ios jūros per 6-ias savaites. VI-a dalis. Roma ir Vatikanas

7.1. Ne į temą

Nuo Ajaccio Korsikoje (Prancūzija) iki Romos (Italija) 174 jūrmylės, kurias nuplaukėme per 25 valandas.

Romos rugsėjo 15-ą dieną.

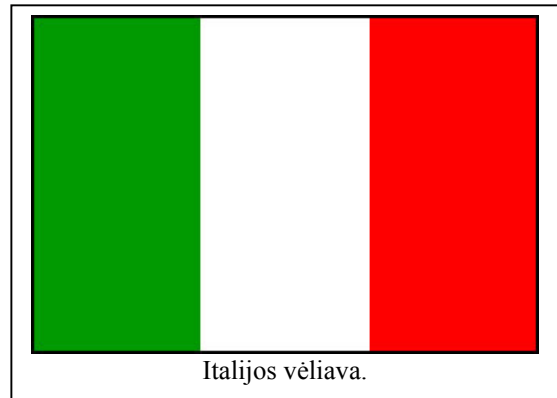
Bet dažniausiai kelionės aprašymas užima dar daugiau laiko. Tarkime taip buvo su kelione į Turkiją. Ten būriavau 2008 metų rugsėjo mėnesį, o aprašiau kelionę tik 2009 metų lapkričio mėnesį (po metų).

Kas geriau? Ar sėsti ir viską aprašyti po kelionės, ar padaryti tai truputį palaukus? Ar iš viso pamiršti kelionę? Žiūrint ko siekiama. Man yra patogiau rašyti ir iš karto, ir palaukus. Bet jokių būdų ne pamiršti. Geriausia daryti aprašymus iš karto po kelionės. Ir atmintis laisvesnė, ir išpūdžiai ryškesni, ir, pagaliau, kelionę galima laikyti baigta – aprašyme lieka visi prisiminimai, kuriuos lengva atgaminti atsivertus aprašymą.

Taigi, kelionės pasibaigia tada, kai jos tampa arba aprašytos, arba kam nors papasakotos.

Aprašyti kelionę trunka ne mažiau, nei ją nukeliauti. Jei ne ilgiau.

Pažiūrėkim. Šiandien, kai baigiau aprašinėti nuotykius Romoje ir Vatikane, yra 2009 metų gruodžio 15 diena. Diena, kai pradėjau aprašinėti Argonautų kelionę, buvo lapkričio 10-a. Tad jau daugiau nei mėnuo, kaip plūšu prie kompiuterio tam, kad aprašyčiau mėnesio kelionę: išplaukėme iš Šibeneko (Kroatija) rugpjūčio 15 ir išplaukėme iš

Italijos vėliava.

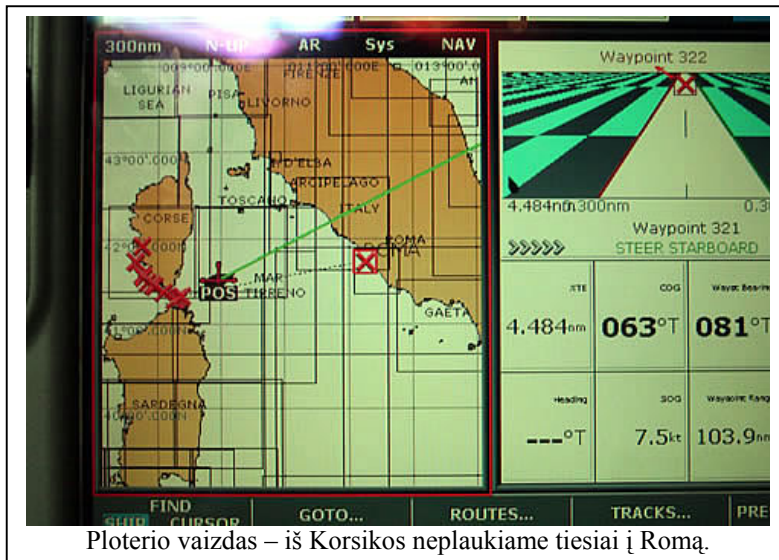

Porto di Turistiko marinos krantinė (Ostija, Roma, Italija).

7.2. Roma - Ostija

Iš Ajaccio Korsikoje išplaukėme 2009-09-10 temstant, t.y. 20:30. Iki Romos Italijoje generaliniu kursu (matuota projektuojant plaukimą) – 174 jūrmylės. Turėjome pagal grafiką būti Romoje Porto di Turistiko di Roma rugsėjo 11 dieną.

Taip ir įvyko. Rugsėjo 11 diena 21:45 mes jau buvome uoste Romoje Ostijoje. Tačiau vietoj planuotų 174 jūrmilių, nuplaukėme 204 jūrmyles per 25 valandas. Tad vidutinis greitis –

8,2 mazgo.

Skubinomės išplaukti iš Korsikos, nes artėjo priešvėjinių kursų laikotarpis. Štai prognozė plaukimui: rugsėjo 11 diena 0:00 NtE 14 knt; 6:00 NtE 17 knt; 12:00 NtE 19 knt; 18:00 NtE 17 knt; rugsėjo 12 diena 0:00 NtE 17 knt.

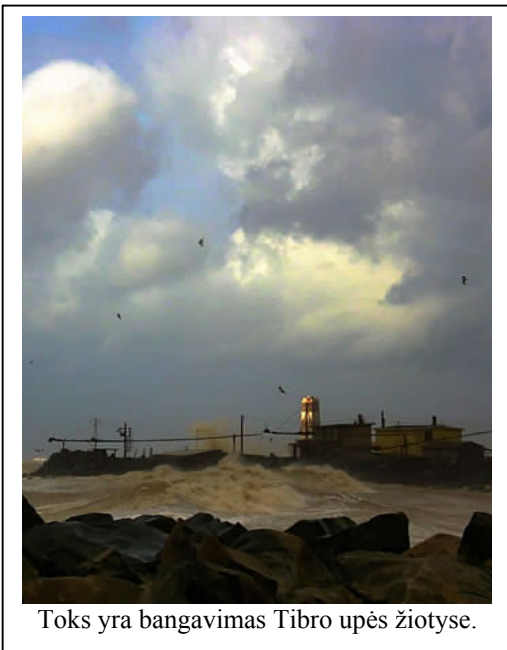
Turėdami veik šiaurės rytų vėjo prognozes suplanavome nuo Korsikos pietinio krašto judėti buku beidevindu kiek galima aščiau, vėliau atkrentant ir puslankiu, išnaudojant vėjo pasisukimą į

rytus, vienu halsu “išpjauti” Romą. Viskas įvyko pagal planą. Ne be reikalo pradžioje pšovėme šiauriau nuo kurso. Vėliau galėjome pasisukti ne tiesiai į rytus, o bučiau ir pilnesniu kursu pasiekti uostą.

Išplaukę iš Ajaccio sutemus vos nesusidūrėme su nedideliu laivu, kurio žalias dešinys navigacinis žiburys buvo sugedęs ir nedegė. Laivelis plaukė tiesiai į mus ir nenusuko nei per laipsnį. Jo kursą pavyko nustatyti tik balto eigos žiburio ir raudono bortinio žiburio pelengų santykiu, kuris pasirodė įtartinas, nes baltas žiburys buvo virš raudono. Niekuo negalima pasitikėti. O ypač prancūzų jūreiviais (juokauju

Porto di Turistiko di Roma yra Ostijoje. Antikinė Ostija – Senovės Romos jūrų uostas ant Tibro upės kranto, dabar yra sausumoje 3 kilometrų nuo jūros atstumu: Tiek nukrito jūros lygis nuo 7 amžiaus prieš Kristų. Bet globalus atšilimas jį pakels ir, galbūt, vėl bus naudingas Ostijos švyturys, statytas senovės romėnų.

Toks yra bangavimas Tibro upės žiotyse.

dėl prancūzų, bet gal tame ir yra dalis tiesos).

Visas likęs plaukimas buvo labai vykęs. Naktį plaukėme tarp rifų “po priboram” (pagal prietaisus). Kaip filme “Raudonasis spalvis”. Laikas, kursas ir... posūkis 10 laipsnių į dešinę. Komanda sunavigavo ramiai. Praplaukėme neužkliuvę už rifų.

Išrašas iš laivo žurnalo:

“Išplaukėme iš Korsikos į atvirą jūrą. Vėjas sustiprėjo iki 15-20 mazgų. Sumažiname genują”.

Vaizdas į Porto di Turistiko vartus iš uosto.

Tokie ir panašūs įrašai. Naktis praėjo ramiai. Puikiai išsinavigavome pro Bonifacijų ir pabirusias salas tarp Korsikos ir La Maddalenos. Paryčiais jau buvome Tirėnų jūroje. Truktelėjome šiauriau, o dieną, pasisukus vėjui, atkritome ir su stipriu vėju pasiekėme Romą.

Italijos pakrantės šalia Romos labai tolygiai seklėjančios. Krantas toli, jūra plati, o gyliai tik 5-6 metrai. Plaukiant į jūrinį uostą, besiribojantį su salų neuždenšta didžiule Tirėnų jūra, darosi neįtikojamai matant tokius gylis. Jei

būtų stipriai vėjuota, tai tokiam gylyje prasidėtų pakrančių bangų mūša. Kaip įplaukia laivai per audrą? Mes vis verkiamo, kad Klaipėdos uosto vartai ir gyliai prie jų maži ir kad sunku įplaukti pučiant stipriam vėjui. Grįžtančios bangos, atsispindėjusios nuo molų, susiduria su plūstančiu į krantą bangavimu ir sukelia tikrą vandens kalnų pasiutpolkę. Bet prie Klaipėdos vartų yra 12-15 metrų gylis. O čia 5-6 metrai. Neįsivaizduoju ką reikėtų daryti atplaukus į tokį uostą pučiant 7 balų vakarų vėjui.

Taip atrodo Ostijos pakrantė pučiant stipresniam vėjui – įplaukti į uostą reikia su lūžtančiom bangom, todėl uosto vartai sudvigubinti, padarytas avanportas, turintis slopinti bangavimą uoste. Akmenys – tai bunos, supiltos išilgai visos pakrantės.

Romos vėliava.

Uosto Porto di Turistiko di Roma vartuose gylis 5 metrai, o pačiame uoste 3,5-4 metrai. Uosto šaukinys VHF-74 “Porto di Roma”.

Prieš uostą tvarkingai kviečiu dispečerį. “Vietų nėra” gaunu netikėtą atsakymą. “Tai ką mums daryti”, - klausiu. “Plaukite į Fiumičino”. Tai uostas Tibro upėje. Žiotys netoli, rytų vėją užstoja krantas ir nėra bangavimo, bet nesu sudėliojęs ploteryje taškų, bei nesu perskaitęs locijos. T.y. nesu pilnai pasiruošęs su atsarginiais uostais. Ir kas galėjo

tikėtis, kad toks milžiniškas uostas, kaip Porto di Turistico di Roma negalės priimti vienos jachtos? Tai pamoka ateičiai: niekada nebūti užtikrintam ir turėti atsarginį planą. Nors, mus išgelbėjo kita liaudiška išmintis: “įžūlumas – antra laimė”.

Ostijos pakrantėje yra daug iš akmenų supiltų bunų, kurios stabdo kranto smėlio eroziją ir neatrodo svetingai. Tuo labiau nepuošia vietinių plažų.

Kažkokia jachta beviltiškai sukinėjasi uosto prieigose. Kitos jachtos išplaukia iš uosto, bet niekas neiplaukia. Seklu. Tamsu. Et, kiek palaukę nutariame plaukti tiesiai į uostą be dispečerio leidimo. Ir ką gi jūs manote, uoste pilna laisvų vietų. Švartuojamės galu į krantinę. Štai jis krantas. Kaip gera vėl ant jo padėti koją.

Tuo metu radijo eteryje vyksta pokalbis tarp besisukinėjančios uosto prieigose jachtos ir dispečerio:

- Porto di Roma, kviečia jachta.

- Kalbėkite.

- Mes turime problemų su

varikliu. Jis neveikia. Ar galite atsiųsti laivelį ir nuvilkti mus į uostą?

- Galime, bet tik uosto ribose.

Už uosto vartų mes laivelio nesiuočiamo.

- Tai ką mums daryti?

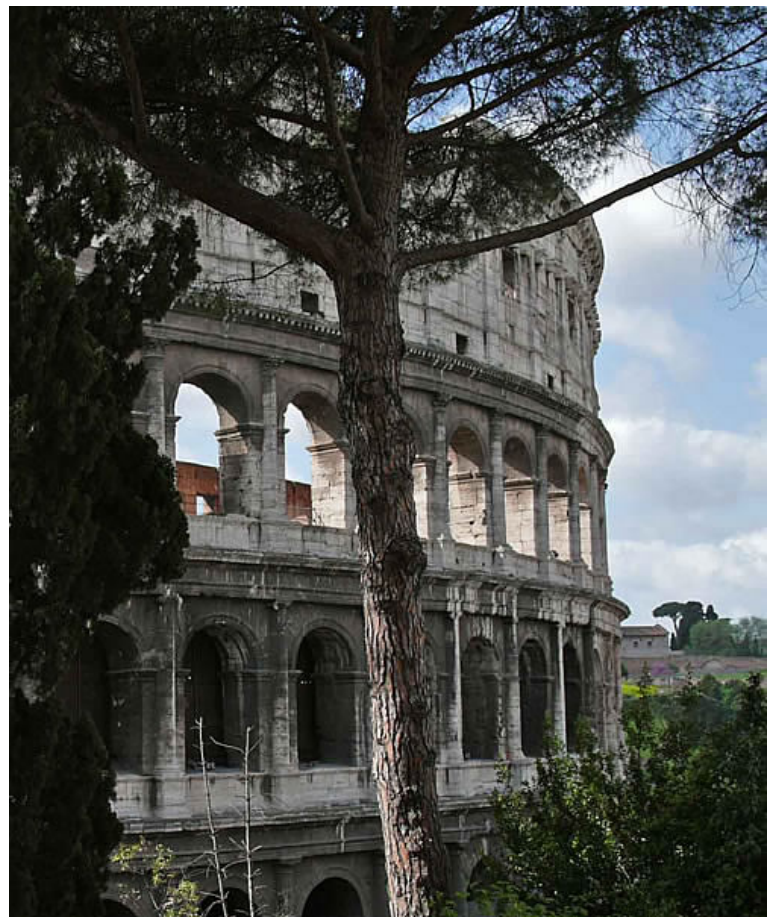
- Įplaukite į uostą su burėmis.

- (trumpa tyla, po to nustebęs balsas) Jūs tikri, kad galima plaukti į uostą su burėmis?

- Taip. (pauzė) Bet mes atsiųsime jums laivelį tik tuo atveju, jei spėsite įplaukti iki 23 valandos. Nuo 23 valandos mes baigiame darbą.

Pažiūriu į laikrodį – 22:35. Italai visiškai atsipūtę. Teko paskui dar ne kartą bendrauti radijo ryšiu. Susidaro toks išpūdis, kad jei jie nori, atsako, o jei nenori – neatsako. Tiesiog tyla eteryje.

Kiek pavaikščioję po tiltelį (ne pontoninis tiltelis, o tikra betoninė krantinė, reiškia per potvynius ir atoslūgius laivas kilnosis krantinės atžvilgiu, ir taip ir buvo – medinis jachtos lieptelis pastoviai nukrisdavo į vandenį) randame, kad varteliai į krantą nuo tiltelio atsirakina specialiu raktu.

Romos Koliziejus.

Vėl susisiekiu su dispečeriu radijo ryšiu. Klausiu, ar yra problema mums duoti raktą. Jie klausia, ar čia mes, kuriems jie neleido įplaukti. Taip, čia tie, bet mes radome vietą ir reikia tik rakto. Po kiek laiko atplaukia guminukė ir liepia mums persišvartuoti. Naujoje vietoje mes jau karaliai. Niekas mūsų neliečia net tris paras, kurias stovėjome Romoje. Arba, tiksliau pasakius, Ostijoje. Kaina – 55 eurai parai.

Rugsėjo 11 diena baigiasi Karaokėje. Penktadieniais italai renkasi padainuoti uoste. Dainuoja jie kaip dievai. Ir mažos mergaitės, ir pagyvenę diedai. Mes greitai įsilinksminame ir prisijungėme. Hebra tris kartus dainavo tą pačią dainą “Fairy-

Vienas iš Romos priemiesčių.

Angelų tiltas prie Angelo rūmų Romoje.

Rugsėjo 14 dieną buvo planuojamas komandų pasikeitimas. Ketvirta komanda turėjo keisti trečiąją. Bet, kol ketvirtoji neatvyko, trečioji deginosi, maudėsi, vyko į Romą, atostogavo. Ši trečioji komanda išbūriavo 11 parų ir nuplaukė 755 jūrmyles. Pradėjo Maltoje, plaukė per Sardiniją, Korsiką ir baigė Italijoje. Ketvirtoji komanda turėjo plaukti iš Romos į Palermo (Sicilija), iš ten į Bari (Italija) ir atgal į Kroatiją.

Jau 4 savaites plūduriavau Viduržemio jūroje. Jei kam įdomu ar man atsibodo, tai turiu pasakyti, kad neatsibodo. Net ir po 6 savaitių dar nebuvo atsibodę, nors Kroatijoje jau norėjosi trumpam grįžti namo.

7.3. Vatikanas

tale”. Po to dar “We in the army now”. Tačiau mūsų dainavimas, palyginus su italų, skambėjo kaip tikrų užgrūdintų karių. Jokių balsų. Jokios klausos. Tik ritmas ir kojų kilnojimas.

Sekančią dieną bandėme vėl eiti į karaokę. Vėl Fairy-tale. Kokius tris kartus. Kai trečią dieną iš eilės pabandėme užsakyti tą pačią fairy-tale, mums draugiškai patapšnojo per pečius ir patarė atplaukti po metų, kai išmoksime dar vieną dainą.

Taip linksmai leidome laiką Romos Ostijoje, laukdami – kada įvyks planuotas priėmimas Vatikane.

Vartai į Vatikano teritoriją iš Šv. Petro aiškės pusės.

Tie patys vartai, tik iš kitos pusės. Matosi minia Šv. Petro aikštėje, kurios į vidų neleidžia gvardiečiai.

2009 rugsėjo 14-a diena. Sėdime uoste, tik kranto komanda dirba. Nuo marinos iki Romos – gera valanda kelio su autobusu. O su taksi – apie 45 minutes. Atstumas didelis. Kranto komanda sako, kad bus susitikimas Vatikane. Tai vėl sako, kad nebus. Tai, galiausiai, sako kad bus, bet dabar iš karto, t.y. po pusvalandžio, t.y. 12:30. Jei norim – atvažiuokim. Bet iki Vatikano 45 minutės kelio su taksi.

Lekiam išsižioję, ieškom taksi, pagaliau pavyksta visiems susėsti į tris lengvuosius automobilius ir skubiname taksistus į Vatikaną. Taksistai neskuba –

negalima. Mat yra greičio ribojimai ir didelės baudos. Taip kantriai sėdime automobilyje, kad net delnai prakaituoja.

Pagaliau mes prie Vatikano vartų sumokėję kiekvienam taksistui po 70 eurų – tiek kainuoja skubėjimas Italijoje. Bet verta. Juk retas kas patenka į Vatikaną. Yra 12:37. Galiausiai 12:57 patenkame į vieną iš salių Vatikane. Bet... geriau viskas iš eilės.

Vatikano valstybė yra aptverta akmenine tvora. Kažkada, seniai seniai, tai buvo Romos priemiestis. Nors pats Vatikanas lyg ir ant kalniuko, bet tai nėra vienas iš septynių kalnų, ant kurių yra pastatyta Roma.

Pagrindinis Vatikano pastatas (už Šv. Petro Bazilikos).

Einame pro vienus iš Vatikano vartų. Tenai sargyba – Liuksemburgo gvardiečiai – jauni vaikinai, atvažiuojantys čia kaip į šauktinių tarnybą dvejiems metams. Ši tradicija labai sena. Pats Vatikanas neturi kariuomenės. Tik tokią gvardiečių apsaugą.

Kai dabar žvalgausi į Vatikaną per programą Google Earth, matau keistą dalyką. Visa

Šiame pastate, neva, apsiperka vatikaniečiai.

Švento Petro aikštė, o ir Šv. Petro Bazilika, nužymėta padarytomis nuotraukomis. Ir iš tiesų, nuotraukų su aikštės ir Bazilikos vaizdais yra begalė. Tačiau, pažiūrėjus į teritoriją už Bazilikos – jokių nuotraukų. Radau tik vieną atsitiktinę nuotrauką, kurią kažkas padarė nuo Bazilikos kupolo. Visa kita – tik aikštė.

Pasirodo, į paties Vatikano teritoriją patenka tik vienetai. O ir jiems, matyt, daryti nuotraukas nėra pirmos būtinybės reikalas. Taip ir skendi Vatikanas tokioje

nedidelėje paslapyje, kad niekas neišsivaizduoja, kaip viskas tenai atrodo.

Vatikanas yra Popiežiaus rezidencija ir yra šiaurės rytų Romos dalyje ant nedidelės

Matoma Šv.Petro Bazilikos pusė (iš Šv.Petro aikštės pusės).

kalvos šalia Tibro upės. Tai mažiausia pasaulio valstybė, tiek plotu, tiek gyventojų kiekiu. Taip taip, yra Vatikano pilietybė. Tačiau ją turi tik apie 350 žmonių. Yra ir Vatikano pasas. Tik pinigai – eurai. Yra ir Vatikano parduotuvės, kuriose gali apsipirkti piliečiai. Dirbantys, o tokių ateinančių kasdien yra apie 1800 žmonių, apsipirkti Vatikane neturi teisės. Turiu omenyje apsipirkti produktų Vatikano kainomis ir t.t.

Senovėje ant Vatikano kalvos (*mons Vaticanus*) buvo imperatoriaus [Nerono](#) cirko sodai. Dabar iš jų likęs tik Heliopolio obeliskas, stovintis Šv. Petro aikštėje. Valdant šiam imperatoriui, cirko teritorijoje buvo nukryžiuotas apaštalas [Petras](#) (žemyn galva) ir netoliese palaidotas. Pirmąją baziliką šioje aikštėje [324 m.](#) pastatė pirmasis krikščioniškasis Romos imperatorius [Konstantinas](#). Į ją buvo pernešti [66 m. e. m.](#) Nerono cirke kankinio mirtimi mirusio apaštalo Petro palaikai.

Nematoma Švento Petro Bazilikos pusė (iš Vatikano pusės).

Tačiau [XV a.](#) senoji bazilika jau buvo pradėjusi griūti, todėl popiežius [Mikalojus V](#) pradėjo jos rekonstrukciją. Darbai užsitęsė, ir popiežius [Julijus II](#) sumanė senąją baziliką visiškai nugriauti, o jos vietoje pastatyti naują didžiulę šventovę, kad ji būtų didesnė už visas žinomas stambeldžių

Šv.Petro Bazilika, įėjimas rytuose, o šventorius vakaruose (priešingai, nei kitose katalikiškose bažnyčiose). Bazilika iš viršaus primena kryžių.

šventyklas. Į Romą buvo sukviesti žymiausi [Italijos](#) architektai parengė savo projektus. [1506 m.](#) geriausiai buvo pripažintas [Donato Bramantės](#) iš [Milano](#) projektas. Iki mirties [1514 m.](#) jam pasisekė pastatą pastatyti tik iki arkų. Jo darbą tęsė [Rafaelis](#), šiek tiek pakeitęs projektą. Bazilikos planas įgavo lotyniško kryžiaus, su

viena ilgesne dalimi, formą. Statybą tęsė Baltazaras Peručis, vėliau Antonijus de Sangalas, o 1546 m. jai vadovauti pradėjo [Mikelandželas Buonarotis](#).

Mikelandželas grįžo prie varianto su centriniu [kupolu](#), o nuo aikštės, rytinėje bazilikos pusėje, jis suprojektavo pagrindinio įėjimo kolonadą, tokią kaip ir antikinėse šventovėse, kur pagrindinis įėjimas būdavo iš rytų, o ne iš vakarų. Be to, jeigu bazilika būtų pastatyta pagal krikščioniškuosius kanonus, altoriumi į rytus, piligrimams būtų tekę lipti į Vatikano kalną, po to leistis žemyn. Dabar jie, persikėlę per [Tibro](#) upę,

Įėjimas į Šv. Petro kapą iš arčiau. Reta nuotrauka, nes ten draudžiama fotografuoti.

Vatikane su valstybės valdytoju kardinolu Giovanni Lajola.

patenka į aikštę su kolonada, kurioje ir stovi bazilika.

Unikali Vatikano ekonomika – tai iš viso pasaulio katalikų pervedamos lėšos, taip pat pašto ženklų, monetų, turistinių suvenyrų pardavimas, pinigai už bilietus į muziejus bei leidinių pardavimas. Aš irgi parėmiau Vatikano ekonomiką įsigijęs kryžiuką Šv. Petro bazilikos parduotuvėleje. Vidutinis pagalbinių darbininkų užmokestis

yra panašaus lygio kaip ir Romoje.

Vatikane naudojami [eurai](#) su Vatikano simbolika. Šalis taip pat turi savo banką Istituto per le Opere di Religione. Šis bankas turi [bankomatus](#) su instrukcijomis lotynų kalba (tokie yra bene vieninteliai pasaulyje).

Švento Petro Bazilika, o Bazilikos pavadinimas bažnyčiai suteikiamas Popiežiaus nurodymu už išskirtinį

Nuotrauka atminčiai iš susitikimo Vatikane.

Šv.Petro bazilika iš Vatikano pusės.

bažnyčios vaidmenį katalikų religijoje, tai popiežiaus rezidencija iki gyvos galvos.

Ir ne tik iki gyvos galvos. Bazilikos rūsyje palaidoti visi popiežiai. Mačiau Pauliaus II-ojo kapą. Prie jo sustojome rimties valandėlei. Mačiau ir kitus sarkofagus. Viskas yra po Bazilikos grindimis.

Ekskursija po Baziliką – nuostabu. Tačiau trumpa ekskursija po Vatikaną – neužmirštama. Taip, mums pasisekė būti pakviestiems ir trumpai pabendrauti su Vatikano valstybės valdytoju kardinolu Giovanni Lajola. Kaip jis pats pasakė, Popiežius priima tik valstybių vadovus, tad visus likusius priima kardinolas Lajola.

Vatikane mus lydėjo Lietuvos ambasadorius prie švento sosto Vytautas Ališauskas. Jis ten jaučiasi kaip savas. Ir mums labai padėjo, nes be jo nebūtume žinoję kur eiti, ką daryti.

Kardinolas Giovanni Lajola buvo labai paprastas. Jis net užsidėjo jam padovanotą mūsų žygio kepuraitę. Jam buvo didelis malonumas, kad mes trumpai papasakojome

apie save. O mums liko labai šiltas prisiminimas apie šį žmogų.

Po vizito pas kardinolą, Vytautas Ališauskas aprodė Šv.Petro Baziliką. Po to dar pasisukinėjome aikštėje prieš Baziliką, padarėme kelis pirkinius greta esančiose suvenyrų parduotuvėse ir atvažiavo Lietuvos ambasados mašina. Pasidalinome į dvi grupes. Vieni grįžo į uostą, o mus kelis nuvežė į ambasadą, kurioje susitikome su ambasados darbuotojais ir ambasadoriumi Petru Zapolsku.

Lietuvos ambasada Romoje nuomoja nedidelę dalį namo. Dėl turėtos buržuaziniais metais

Visi paveiksai bazilikoje yra padaryti iš mozaikos. Aliejiniai originalai yra saugomi Vatikano muziejuje.

nekilnojamojo turto nuosavybės ambasada vis dar kovoja su Rusija (arba buvusia SSSR), aneksavusia turėtą Lietuvos pastatą ambasadai.

Ačiū ambasadoriui, kad po ilgos dienos jis davė automobilį mus parvežti į mariną, nes jau vos kojos belaikė. Važiuodami dar kartą nusistebėjome dideliu atstumu nuo Romos iki jūros. Tiesa, bevažiuojant keliu virš mūsų praskrido keli lėktuvai ir tiesiai virš kelio paleido Italijos vėliavos spalvų dūmų juostas.

- Pas jus čia kasdien lėktuvai tokias

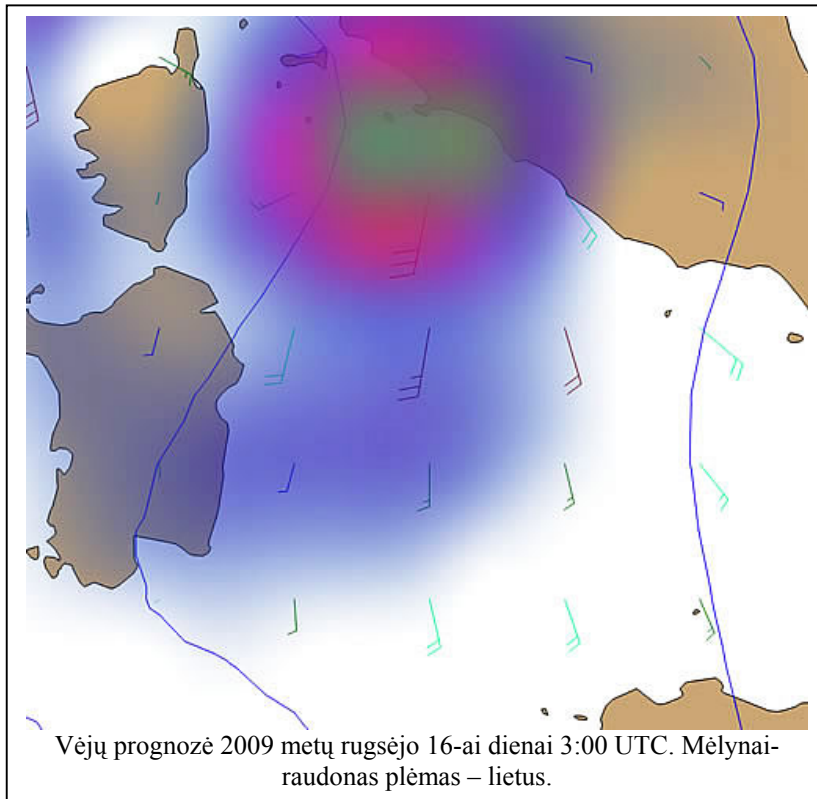

Akmuo Šv.Petro aikštės grindinyje prie Heliopolio obelisko pranašavo stiprų pietų vėją.

juostas danguje piešia,- paklausėme.

- Ne. Jums labai pasisekė tai pamatyti, nes ir mes matome retai.

6.4. Porto di Turistiko di Roma

Grįžome į uostą stipriai po pietų. Susirinko ketvirtoje komanda ir trečioji komanda paliko laivą. Prasidėjo rūpesčiai: maistas, patalynė ir t.t. Tiesa, turkas Atila nemelavo. Jis paskambino italei Rosi ir, kai sutikau ją marinoje, stipriai nustebau. Tikėjausi pamatyti moterį – arklį. Tokia maždaug buvo jos specializacija: skalbiniai, laivų remontas. O į susitikimą atėjo itališka gražuolė. Tiesa, ne manekenė, nes nebuvo visiškai liesa. Tačiau sveiko brunetės grožio, o raudonio skruostuose jai pavydėtų ne viena lietuvaitė.

Dėl boilerio remonto sutarti neišėjo – nerado mūsų

boilerio tipo specialisto. Tačiau patalynę išskalbė be priekaištų.

Visi rūpesčiai suvėlino planuotą išplaukimą rugsėjo 14 dieną. Besiruošiant atėjo ir rugsėjo 15-a diena.

Rugsėjo 15-os dienos rytą nusikroviau orų prognozes. Jos nežadėjo nieko gero. Virš Tirėnų jūros kaupėsi “lietaus debesys” – judėjo du greiti ciklonai vienas paskui kitą. Tačiau reikėjo skubėti į Palermo – rugsėjo 17 dieną turėjo įvykti susitikimas su Palermo prezidentu (ten toks yra kiekvienoje iš trijų Sicilijos sričių) ir miesto meru. O atstumas generaliniu kursu – 225 jūrmylės (bet nuplaukėme 265 jm).

Išplaukėme rugsėjo 15-ą dieną 11:30. Kai atplaukėme į Palermo rugsėjo 17 dieną 14:10, vietiniai merijoje pasakė, kad nesitikėjo, jog atplauksime per tokią audrą.

Rugsėjo 16 dieną paryčiais, t.y. 3:00 turėjome patekti į 7 balų priešinį vėją. Paskui turėjo rimti, o prie Sicilijos krantų rugsėjo 16 dieną 21:00 turėjo praeiti dar vienas “šlapias” frontas, po kurio vėjo prognozė sakė, kad atsisuks šiaurinės vėjų kryptys ir nuneš mus tiesiai į Palermo. Taip ir buvo.

VII dalies pabaiga. VIII dalis – Palermo Sicilija.